

Arrest

nr. 66 138 van 2 september 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 19 mei 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 mei 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 19 juli 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 augustus 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat I. DIKONDA loco advocaat H. HAYFRON-BENJAMIN en van attaché E. DEWIL, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Ghanees staatsburger van Tchamba origine te zijn afkomstig van Kasua. Na het overlijden van uw ouders groeide u op bij uw koranleraar (T.). U werd er verliefd op (S.R.), een andere leerlinge van uw leraar en jullie begonnen een geheime relatie. Begin 2000 overleed (T.). De familie van (S.R.) keurde jullie relatie niet goed en (S.R.) werd gedwongen in augustus 2004 te trouwen met de imam van Kasua. Jullie zetten jullie geheime relatie verder en jullie kregen twee kinderen (Ham.) en (Z.). In 2010 was er een ruzie tussen (S.R.) en haar man, waarop (S.R.) hem zei dat hij niet de vader is van de twee kinderen. Ze vertelde haar man dat u, de leraar, de vader bent van haar twee kinderen. De imam stuurde (Has.) om u te vragen of u de vader bent van de twee kinderen. U bekende. Hierna werd u gewaarschuwd dat u en (S.R.) volgens de islamitische sharia-wetgeving gestraft moesten worden en allebei gesterigd moesten worden. U contacteerde uw vriend (I.) en vroeg (S.R.) en de kinderen te

helpen vertrekken. U ging naar Accra, waar u ene (K.) ontmoette. U vertelde (K.) uw problemen en hij regelde uw vertrek. U hebt Ghana verlaten op 1 februari 2011 en u hebt op 3 februari 2011 in België asiel gevraagd.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een ‘gegronde vrees voor vervolging’ zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaart uw land van herkomst te hebben verlaten omwille van uw geheime relatie met de vrouw van de imam van Kasua (zie gehoor CGVS, p.6). Er dient te worden opgemerkt dat de door u aangehaalde problemen van familiale en private aard zijn en als dusdanig niet onder de criteria van de Vluchtelingenconventie vallen (politieke of religieuze overtuiging, nationaliteit of ras of behoren tot een sociale groep).

Uit uw verklaringen blijkt dat u enkel omwille van uw relatie met (S.R.) besloot om het land te verlaten en u geen andere problemen kende in uw land van herkomst. **Daarbij dient bovendien – en niet in het minst - te worden opgemerkt dat u stelt dat (S.R.) gedwongen werd te trouwen met de imam van Kasua, maar zijn naam is u onbekend** (zie gehoor CGVS, p.3). Het is weinig aannemelijk dat u als koranleeraar en de vriend van de vrouw van de imam zijn naam niet zou kennen. Uw verklaring dat hij uit respect imam wordt genoemd, overtuigt niet. Gezien het gaat om de persoon die u verklaart te vrezen, is het ongeloofwaardig dat u zijn volledige naam niet zou kennen.

Bovendien dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk maakt dat u wel degelijk wordt gezocht met het oog op vervolging. U verklaart dat de imam iemand stuurde om jullie te verwittigen dat u en (S.R.) gestraft zouden worden (zie gehoor CGVS, p.6). U stelt niet persoonlijk door de imam zelf te zijn gezocht en enkel via (Has.) te hebben vernomen dat u en (S.R.) gestraft zouden worden (zie gehoor CGVS, p.8). Uw verklaringen bevatten verder geen aanwijzingen dat u daadwerkelijk gezocht wordt. **Overigens is het niet aannemelijk dat u geen bescherming zocht bij de autoriteiten in uw land van herkomst.** U verklaart niet naar de politie te zijn geweest, omdat volgens uw verklaringen het probleem de politie niet aanbelangt en een islamitisch probleem is (zie gehoor CGVS, p.9). Uw verklaring dat u niet naar de politie stapte, omdat de politie niets gaat doen, is niet afdoende. U brengt verder immers geen enkel ander concreet element aan om deze bewering te staven. **U maakt tevens niet aannemelijk dat u zich niet elders in Ghana zou kunnen vestigen om te ontkomen aan een eventuele bestraffing door de imam.** U ging naar Accra en u verklaart uitdrukkelijk in Accra geen problemen te hebben gehad (zie gehoor CGVS, p.9). Uw verklaring dat snel geweten kan zijn waar u zich bevindt – als u in Accra verblijft – is louter gebaseerd op vermoedens en veronderstellingen, waarvoor u geen concrete aanwijzingen aanbrengt. Nochtans mag men verwachten dat u eerst alle mogelijke alternatieven of oplossingen zou overwegen, alvorens u besluit uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming vraagt.

Verder dient te worden opgemerkt dat u geen nieuws meer heeft van (S.R.) en uw kinderen (zie gehoor CGVS, p.3). U stelt dat u ze in Kasua achterliet en geen contact meer hebt met hen. **Het is merkwaardig dat u een vriend contacteerde om (S.R.) en de kinderen te laten vertrekken, maar u nadien niet op de hoogte zou blijven waar zij zich bevinden en in welke situatie zij verkeren.** Er mag van u verwacht worden dat u, in uw vermeende situatie, op welke wijze dan ook, zou getracht hebben contact op te nemen met uw thuisbasis om te vernemen hoe uw problemen geëvolueerd zijn.

Uit al het voorgaande blijkt dat u bezwaarlijk kan stellen dat u uw land uit ‘vrees voor vervolging’ in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève heeft verlaten of dat u bij een eventuele terugkeer naar uw land van oorsprong een ‘reëel risico op het lijden van ernstige schade’ zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming zou lopen.

U bent niet in het bezit van enig reis- of identiteitsdocument dat uw asielrelaas zou kunnen staven.

Hierbij dient te worden opgemerkt dat u vage verklaringen aflegt over uw reisweg. U verklaart dat u door een vreemde man (K.) werd geholpen bij uw vertrek uit Ghana (zie gehoor CGVS, p.5). U blijkt niet te weten wat (K.) concreet deed om uw reis te organiseren. Ook op de vraag wie uw reis betaalde, antwoordde u het niet te weten en dat (K.) alles regelde (zie gehoor CGVS, p.5). Het is weinig aannemelijk dat een vreemde man uw reis zou organiseren en betalen, zonder dat u hierover meer informatie kreeg of afspraken maakte. Ook over de gebruikte reisdocumenten blijft u vaag. U beweert te hebben gereisd met een paspoort met uw foto, maar u blijkt niet te weten op welke naam het document stond. U stelt niet te weten van welk land het paspoort afkomstig was (zie gehoor CGVS, p.5). U nam het vliegtuig in Accra, Ghana en u reisde via een tussenlanding naar België. U verklaart niet te weten waar u een tussenlanding maakte (zie gehoor CGVS, p.5). Gezien de grote indruk die een vlucht uit het land van herkomst nalaat op een vluchteling, kan verwacht worden dat u een doorleefde en meer gedetailleerde beschrijving kan geven van uw reisverhaal. U was hiertoe duidelijk niet in staat.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/2, 48/3 en 48/5 van de vreemdelingenwet, de schending van het artikel 1 (2) van het Verdrag van Genève evenals de schending van de formele en de materiële motiveringsplicht in bestuurshandelingen.

Inzake de motivering van de commissaris-generaal dat zijn problemen van familiale en private aard zijn, betoogt verzoeker dat het niet formeel vereist is dat de dader van de vervolging een staatsorgaan of een nationale overheid is. De mogelijkheid en de wil van de Ghanese overheid om hem bescherming te bieden, is volgens verzoeker afwezig. Hij stelt dat overeenkomstig het Verdrag van Genève de term ‘vluchteling’ wijst op de persoon die ‘met rede vreest vervolgd te worden’ en dat de woorden ‘met rede vrezen’ wijzen op een objectief en een subjectief element. Verzoeker verwijst te deze naar de “*Guide des procédures et critères*” van UNHCR en voert aan dat hij aan de twee gestelde eisen voldoet. Hij had een geheime relatie met de vrouw van de imam van Kasua en door deze relatie riskeerde hij gestenigd te worden volgens de islamitische wetten. Verzoeker benadrukt dat de Ghanese autoriteiten niet de politieke wil hebben om hem te beschermen.

Omtrent het feit dat hij de naam van de imam van Kasua niet kent, merkt verzoeker op dat Kasua een moslimdeel is van Ghana, waar men enorm respect toont voor de imam. Door dit respect is de imam niet gekend onder zijn naam, maar gewoon als ‘imam van Kasua’. Verzoeker stelt dat enkel de mensen van de entourage van de imam zijn naam kennen. Het niet kennen van de geboortenaam van de imam heeft volgens verzoeker weinig te maken met het al dan niet kennen van de imam. Hij betoogt dat het verkeerd is van de commissaris-generaal om tot de conclusie te komen dat hij niet geloofwaardig is omdat hij de geboortenaam van de imam niet kent. Iedereen in Kasua kent de imam als ‘imam van Kasua’.

Waar de commissaris-generaal opmerkt dat het niet aannemelijk is dat hij wordt gezocht met het oog op vervolging, stelt verzoeker dat hij nooit heeft verklaard dat de imam iemand heeft gestuurd om hem te verwittigen dat hij en (S.R.) gestraft zouden worden. Hij merkt op dat hij tijdens het gehoor meermaals heeft verklaard dat (Has.) hem is komen waarschuwen omdat (Has.) hem graag zag. De commissaris-generaal schendt volgens verzoeker zowel de formele als de materiële motiveringsplicht door de beslissing te baseren op verklaringen die hij niet heeft gemaakt.

Verzoeker voert omtrent de mogelijkheid tot bescherming vanwege de Ghanese autoriteiten aan dat in Kasua de islamitische sharia-wetgeving geldt en hij dus niet kan rekenen op bescherming van de politie tegen de imam. Hij stelt dat de religieuze autoriteiten dit soort conflicten regelen. Verzoeker benadrukt dat de imam, met wie hij een conflict had, aan de top staat van de religieuze autoriteiten in Kasua. Wat betreft het intern vluchtalternatief betoogt verzoeker dat hij werd geholpen door een vreemde man, (K.), die alles heeft geregeld om hem in veiligheid te brengen.

Verzoeker merkt op dat het gehoor bijna drie uur heeft geduurd maar dat de commissaris-generaal een misverstand gebruikt dat tijdens de eerste vijftien minuten heeft plaatsgevonden om een negatieve beslissing te rechtvaardigen. Hij stelt dat wanneer hij verklaart een vraag niet goed te hebben begrepen, het onbegrijpelijk is dat de commissaris-generaal tot de conclusie komt dat hij niet geloofwaardig is. Rekening houdend met zijn gebrekkige Tchamba, zijn zo’n misverstanden volgens verzoeker te verwachten tijdens een gehoor van drie uur. Er kan geen sprake zijn van vage verklaringen wanneer men rekening houdt met het feit dat hij gebruik heeft gemaakt van een tolk, zowel op het Commissariaat-generaal als bij de Dienst Vreemdelingenzaken. De ‘vage verklaringen’ zijn derhalve te begrijpen.

2.2.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de procespartij in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid een beslissing heeft genomen, zodat de rechtszoekende kan oordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Verzoeker brengt kritiek uit op de inhoud van de motivering, zodat de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd en het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen

waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

Verzoeker brengt geen begin van bewijs bij ter ondersteuning van zijn voorgehouden identiteit en reisweg, hetgeen een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn asielaanvraag.

Dit klemt nog des te meer daar hij met betrekking tot zijn reisweg vage verklaringen heeft afgelegd. Het blijkt immers dat verzoeker niet op de hoogte is van (i) hoe (K.), de man die hem heeft geholpen bij zijn vertrek, zijn reis concreet heeft geregeld; (ii) wie zijn reis heeft betaald; (iii) de naam van de vliegtuigmaatschappij waarmee hij gereisd heeft; (iv) de plaats waar zijn vliegtuig een tussenlanding heeft gemaakt.

Verzoeker heeft tevens incoherente verklaringen afgelegd betreffende zijn reisdocumenten. Zo heeft hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken verklaard dat hij nooit documenten gezien of gekregen heeft (administratief dossier, stuk 7) terwijl hij op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat hij een paspoort had met zijn foto maar niet weet van welk land het document afkomstig was of op welke naam het stond (administratief dossier, stuk 3, p. 5).

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij door de imam van Kasua wordt gezocht. Zo is verzoeker niet op de hoogte van de naam van de imam van Kasua, hetgeen des te meer klemt daar hij een koranleeraar is in Kasua en een geheime relatie had met de vrouw van de imam die resulteerde in het (verborgen) vaderschap van twee kinderen bij deze vrouw. Mede gelet op het feit dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn problemen met de imam de enige aanleiding waren van zijn vlucht uit Ghana, is het niet geloofwaardig dat hij de volledige naam niet kent van deze persoon.

Verzoeker beperkt zich in het verzoekschrift tot het louter herhalen van zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal, hetgeen geenszins dienstig is om de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Indien verzoekers problemen met de imam al een grond van geloofwaardigheid zouden hebben, *quod non*, dan nog blijkt uit verzoekers verklaringen dat (i) de imam mensen heeft gestuurd om hem te waarschuwen; (ii) hij niet persoonlijk door de imam werd gezocht; (iii) enkel (Has.) is gekomen om hem mee te delen dat hij en (S.R.) zouden worden gestraft. Gevraagd of hij andere problemen had, heeft verzoeker verklaard: "Neen" (*ibid.*, p. 6). Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij effectief wordt gezocht vermits hij zich baseert op mededelingen van derden.

Verzoekers verweer dat hij nooit heeft verklaard dat de imam iemand heeft gestuurd om hem te verwittigen dat hij en (S.R.) gestraft zouden worden, kan niet worden aangenomen. Uit het gehoorverslag blijkt immers dat verzoeker heeft verklaard: "De imam heeft mensen gestuurd om mij te vragen of het waar was wat (S.R.) had gezegd, dat de twee kinderen mijn kinderen waren, ik heb geantwoord van wel. De mensen rond de imam hebben gezegd, neen, ik die de sharia wet ken, mag het niet doen, als ik het doe, ken ik de gevolgen" (*ibid.*, p. 6).

De voormelde vaststellingen ondermijnen op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen inzake zijn vervolging door de imam van Kasua.

Dient overigens te worden opgemerkt dat verzoeker geen concreet verweer voert ten aanzien van de motivering in de bestreden beslissing dat redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij contact opneemt met personen in zijn land van herkomst om zich te informeren over de nasleep van zijn problemen. Dat hij naliet dit te doen getuigt van desinteresse en doet verder afbreuk aan de ernst en de geloofwaardigheid van zijn voorgehouden vrees voor vervolging. Deze motivering vindt steun in het dossier, is terecht en pertinent en blijft, daar zij door verzoeker niet dienstig wordt weerlegd, onverminderd overeind.

Dit alles klemmt des te meer daar indien verzoekers problemen met de imam van Kasua al geloofwaardig zijn, *quod non*, van verzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich in eerste instantie tot de eigen autoriteiten wendt voor bescherming alvorens beroep te doen op internationale bescherming. Internationale bescherming kan immers pas worden verleend wanneer alle redelijke middelen tot het verkrijgen van bescherming in het land van herkomst zijn uitgeput.

Waar verzoeker heeft verklaard dat hij niet naar de politie is geweest omdat de politie niets gaat doen vermits het een probleem is van de islam, dient te worden opgemerkt dat verzoekers verklaring niet afdoende is om een daadwerkelijk gebrek aan bescherming vanwege de Ghanese autoriteiten aannemelijk te maken.

Verzoeker heeft tevens niet aannemelijk gemaakt dat hij zich niet elders in Ghana zou kunnen vestigen om te ontkomen aan een eventuele bestraffing door de imam. Zo heeft verzoeker verklaard van Kasua naar Accra gevlucht te zijn en in Accra geen problemen te hebben gekend (*ibid.*, p. 9). Inzake verzoekers verklaring: "*Kasua en Accra zijn niet ver van elkaar, ze kunnen me terug vinden in Accra [...] (ibid., p. 9)*", heeft de commissaris-generaal terecht vastgesteld dat zijn verklaring louter gebaseerd is op vermoedens en veronderstellingen en hij hiervoor geen concrete aanwijzingen heeft aangebracht.

Verzoeker beperkt zich inzake de beschermingsmogelijkheden vanwege de Ghanese autoriteiten en het intern vluchtalternatief tot het louter verwijzen naar en herhalen van zijn verklaringen zoals afgelegd op het Commissariaat-generaal, hetgeen geenszins dienstig is om de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen.

Verzoekers bewering dat, gelet op zijn gebrekkige Tchamba, misverstanden tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal te verwachten zijn en dat er geen sprake kan zijn van vage verklaringen rekening houdend met het feit dat hij gebruik heeft gemaakt van een tolk, kan niet worden aangenomen. Dient immers te worden vastgesteld dat verzoeker op het Commissariaat-generaal heeft verklaard dat het Tchamba zijn moedertaal is (*ibid.*, p. 2). Verzoeker heeft overigens aan het begin van het gehoor bevestigend geantwoord op de vraag of hij de tolk begreep (*ibid.*, p. 2). Tevens werd aan het begin van het gehoor aangegeven dat eventuele problemen gemeld moeten worden doch verzoeker heeft op het einde van het gehoor geen opmerkingen geformuleerd betreffende misverstanden wegens een gebrekkige kennis van het Tchamba. Verzoeker maakt geen opmerkingen inzake het weergegeven feitenrelaas in de bestreden beslissing zodat aangenomen moet worden dat er geen misverstanden waren ingevolge een manke communicatie.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3. Verzoeker voert geen argumentatie inzake de subsidiaire beschermingsstatus. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas (zie *sub* 2.2.2.) en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er zwaarwegende gronden voorhanden zijn die erop wijzen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4. Het enig middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twee september tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter,

dhr. R. SANEN,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. SANEN

W. MULS